

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologiae Speculativae Scholasticis Prælectionibus Et Exercitiis Accommodatae Libri IV

Haunold, Christoph

Ingolstadii, 1678

VIII. Quomodo Scientia Futurorum consistat cum Libertate creata.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82733](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82733)

CONTROVERSIA VIII.
SCIENTIA FUTURORVM.Quomodo hæc consistat cum libertate
creata.

27. **O**ptimè, & ad mentem S. Thomæ, dixit P. Haun. lib. 1. n. 244. ideo per Divinam præscientiam non ladi nostrorum actuum libertatem, quia illa præscientia est aliquo modo à nostra Voluntate impeditilis. Etiam si enim adjuncta Voluntate, seu Decreto Divino, prædeficiente auxilia, præsupposita ad actus absolute futuros, sit causa auxiliorum, & hæc sint causa actuum, ac consequenter etiam ipsa præscientia adjuncta Voluntate sit causa actuum, ut tradit S. Thomas 1. p. q. 14. a. 8. & q. 2. de Veritate a. 14. tamen dicta præscientia est aliquo modo à nostra voluntate impeditilis, aliàs ex parte nostræ voluntatis induceret necessitatem in scito, pro qua neganda inquit S. Thomas cit. a. 14. ad 1. rectè dixisse Origenem super epistol. ad Rom. 8. Non propterea aliquid erit; quia id scit DEVS futurum; quasi diceret; non propterea aliquid necessario & impedibiliter erit; quia id scit DEVS futurum: quamvis salvâ libertate & impedibilitate præscientiæ, & præsentis decreti identificari cum hac præscientia, in alio sensu etiam verum sit, quod aliquid sit futurum, quia id futurum Deus scit per scientiam cum Voluntate conjunctam, & mediante hac causativam actus futuri: in quo sensu etiam S. Augustinus lib. 15. de Trin. c. 13. scripsit: *Universas autem creaturas suas, & Spirituales & corporales non quia sunt, ideo novit, sed quia novit, ideo sunt.* In priori tamen sensu idem S. Pater lib. 5. de Civitate cap. 10. dixit: [Neque enim ideo peccat homo, quia Deus illum peccatum præcivit: imò ideo non dubitatur ipsum peccare, cum peccat, quia ille, cuius præscientia falli non potest, non fatum, non fortunam, non aliquid aliud (Scilicet peccati impedibiliter illativum, quale esset decretum prædeterminans entitatem seu actualitatem peccati) sed ipsum peccatum esse præcivit.]

28. Licet autem præscientia absoluta, & decretum decernens auxilia eatenus sit impeditibilis, quatenus si Deus habuisset aliam scientiam conditionatam de actu contrario, etiam auxilia dedisset per aliud decretum permissivum actus contrarij ac peccaminosi, & consequenter habiturus fuisset aliam scientiam absolutam, non tamen propterea objectum, quod est Deo ratio habendi hanc potius scientiam conditionatam & directivam decreti absoluti, quam aliam, est causa scientiæ Divinæ; quia Objectum habens duntaxat statum existentie conditionatæ, seu quod non existit, sed existeret,

si conditio poneretur, nec potest causare existentiam cognitionis, cum existentiam nullam habens, nullam possit dare; nec potest causari ab existentia cognitionis, cum ut positum in statu conditionato, nullam accipiat existentiam, sed solummodo eam acciperet, si impleta conditione transiret in statum absolutum, in quo dixit S. Thomas locis cit. præscientiam Dei adjuncta Voluntate esse causam rerum, & Deum videre nostras Voluntates, absolute exituras, videndo suam Voluntatem juxta textum 1. Cont. Gent. cap. 68.

29. Quod tamen objectum positum in statu conditionato, etsi ipsi præscientiæ non sit causa essendi, nihilominus sit ratio objectiva habendi potius hanc, quam aliam præscientiam, colligitur in primis ex paritate cum Voluntate Divina, desumpta ex 1. Contra Gent. cap. 87. ubi Angelicus Doctor ita loquitur. *Quamvis autem aliqua Ratio Divine Voluntatis assignari possit, non tamen sequitur, quod Voluntatis eius sit aliqua causa.* Idem indicavit cit. a. 8. ad 1. prosequens responsionem ad textum Origenis his verbis: [Sed quod dicit ideo præscire Deum aliqua, quia sunt futura, intelligendum est secundum causam consequentiæ; non secundum causam essendi. Sequitur enim, si aliqua sunt futura, quod Deus ea præciverit; non tamen res futurae sunt causa, quod Deus sciat.] Quæ Verba de tali causa consequentiæ intelligenda sunt, de qua Origenes, quem utique ad mentem explicavit S. Thomas, in suo textu illa intellexit, nempe quam habent res in Ordine ad præscientiam Dei, & non vicissim præscientia in ordine ad res, adeoque ut res in statu conditionato posite inferant præscientiam, non autem præscientia inferat statum conditionatum: & sic Origenes prius posuit propositionem negativam, deinde affirmativam, dicens; *Non propterea aliquid erit; quia id scit Deus futurum; sed quia futurum est, ideo scitur à Deo, antequam fiat.* Ex quo proinde textu, arque ex alijs illi similibus, neque à S. Thoma negatis, rectè P. Haunoldus impedibilitatem præscientiæ Divinæ probavit: ut quando etiam S. Justinus lib. quæstionum à Gent. positarum q. 58. sic loquitur. *Nec causa est ejus, quod futurum est, prænotio; sed quod futurum est, causa prænotionis* (intellige causam, id est rationem consequentiæ, non causam essendi) S. Hier. in Ezech. cap. 2. [Non quia ille ventura cognoscit, necesse est nos facere, quod ille præcivit; sed quod nos propriâ voluntate sumus facturi, ille novit futurum quasi Deus.] Similia habent S. Chrys. hom. 60. super Matth. S. Cyrillus lib. 9. in Ioan. c. 10. Boëtius lib. 5. de Consol. prosa 3. Beata tom. 8. q. 13. & plures alij à P. Haunold. relati.